

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלְאִים

פרשת שמייני

עוברים על רצון ה' כואב לו עד עמקי הנפש. ניסה הגאון הישישי להחיש את צעדיו כדי לא לראות יהודים מחללים שבת, אולם באותו רגע עצר לידם רכב וראשו של צעיר השתרבב ממנו וביקש בעברית צחה הכוונה: "כיצד מגיעים לרחוב יפו?"

במקום לקבל מענה, ראה הנהג לתדהמתו את היהודי המבוגר פורץ בבכי עז, תוך שרבי אליהו נשנק מבכי, אמר לנהג: "איך אוכל לומר לך דבר שאסור לך לעשות בשבת? הלא יהודי אתה ויהודי מצווה לשבות."

"מצד שני", הוסיף הרב לופיאן לתנות את צערו בדמעות באוזני הנהג הנדהם, "איך אוכל להימנע מבקשת עזרה כאשר יהודי מבקש?"

רגעים ארוכים של דממה נקפו. בהם נשמע רק בכיו של רבי אליהו לופיאן נישא ברחוב.

לפתע יצא היהודי מן הרכב. הוא ניגש אל רבי אליהו בהכנעה ובלב נרגש אמר: "אמא שלי צועקת עלי כל שבת שאני מחלל שבת, גם יהודים אחרים בשכונתי מוכיחים אותי תמיד בלשון קשה על כך שאינני נמנע ממלאכה ביום השביעי."

"מתוכחות, רבי, אינני מתרגש כבר, אולם תוכחה כזו כנה ואמיתית

כמו שקיבלתי מכם, מעודי לא שמעתי. בטוח אני שהרב מתכוון לטובתי.

קִיץ מְבַרֵךְ.....!

"רבוננו של עולם", שפך דוד המלך את לבו, "למה אומרים בכל יום 'אלוקי אברהם, אלוקי יצחק ואלוקי יעקב' - ואין אומרים גם 'אלוקי דוד'?"

האבות הקדושים השאירו בעולם מסר מהדהד, הם למדו אותנו מבט חדש על החיים, הם החדירו בנו מהלך חשיבה של אמונה, שאתו אנו צועדים בכל יום.

אומר דוד המלך: גם לי יש מסר לעולם! גם אני רוצה להנחיל כאן דרך חיים!

המסר שלי הוא 'ולבי חלל בקרבי'!

אני רואה סביבי את העולם כולו, מתמודד עם היצר הבוער, עם הנסיונות הקשים, קמים ונופלים שוב ושוב, ואני רוצה לצעק להם: יש דרך אחרת!

אפשר להיות נקי במאה אחוז! לעקר את היצר הרע, להפסיק אחת ולתמיד את כל הבלגן הזה!

"רבוננו של עולם, הרגתי את יצרי!" זה המסר שלי לעולם, זה מה שאני רוצה ללמד את הדורות הבאים!

אומר לו הקדוש ברוך הוא - האבות הקדושים לא זכו לזה סתם. הם הקיזו דם! הם עברו נסיונות אימים!

"אני גם מוכן!" אומר דוד "אם אצליח בזכות זה להנחיל לעולם את השיטה שלי לנקיות מחלטת לא אכפת לי לעבר נסיון, קשה ככל שיהיה!"

והוא אכן עובר נסיון. מר. ולא עומד בו.

לכאורה, זה אמור להיות הרגע שבו דוד המלך נעלם מהשטח.

הוא היה אמור להתחבא, הוא היה אמור לקבר את עצמו מרב בושה. הוא, שכבר חשב שלבו חלל בקרבו והיצר הרע שלו כבר נפח את נשמתו, דווקא הוא נכשל?

"ואל בני ישראל תדבר לאמר" (ט, ג)

משה רבנו מצווה את אהרן הכהן בתחילת פרשתנו, "קחו שעיר עיזים לחטאת."

המילה 'לאמור', משמעותה להעביר את הדברים הלאה, לאחרים, אולם אם אהרן הכהן מצווה על ידי משה להעביר את הדברים לישראל - למי יעבירו הם הלאה?

זאת ועוד, המילים "תדבר לאמר", הן כפל לשון, מדוע יש צורך בשתייהן בזו אחר זו?

"רחמנות על יהודים", נאנח הגאון רבי אליהו לופיאן.

הגאון רבי משה אהרן שטרן, לימים משגיח ביישובת 'קמניץ', שהתבקש ללוות באותה שבת אחר הצהריים את המשגיח רבי אליהו לופיאן ליישובת 'חברון' לתפילת מנחה של שבת, הציג: "אולי כדאי להודות בדרך במקום לחזור? הרי כבר עברנו את רוב הדרך."

רבי אליהו נאנח אנחה שוברת לב, ובצער רב הסכים. ניכר היה שהקושי לראות יהודים

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

ובכן, מבטיח אני: מהיום והלאה לא אסע עוד בשבת"... רבינו חיים בן עטר, ה'אור החיים' הקדוש, לומד פשט מדיוק לשון הפסוק, אנו נביא חלק מדבריו בלשונו. אך לפני שהוא מבאר את כפל הלשון, הוא שואל שאלה קודמת יותר: מדוע בכלל משה מצווה להגיד לאהרן לדבר אל בני ישראל? מה פשר שרשרת זו בהעברת דברי ה' אל בני ישראל. הסיבה היא, מבאר ה'אור החיים', משום שאהרן הוא זה שעשה עבור עם ישראל את העגל, לפיכך הוא זה שצריך ליטול חלק בתיקונו. הוא יצווה אותם על קרבן החטאת שיכפר על חטא העגל. ובשתי לשונות נצטווה אהרן לדבר אליהם: "תדבר לאמר", האמירה כאן, אין משמעותה להעביר את הדיבור הלאה, אלא אהרן נצטווה להעביר את ה'דיבור' הקשה, התוכחה לישראל - על שחטאו בעגל - בלשון רכה, 'לאמר'. למה בלשון רכה אם הם חטאו? יען כי על ידם הוא נבחר לכהונה ועלה לגדולה. להוכיח לפעמים זו לא רק מצווה, אלא אף חובה, ותוכחה היא אף פעם לא דבר מחמיא, בעיקר לא כשהיא נכונה...

אבל למרבה ההפתעה, לא זה מה שקורה. כמה ימים לאחר אותו מקרה, נעמד דוד המלך מול העם ומבשר להם: רבותי, יש לי שיר חדש! הספיתו ושמעו למזמור החדש שלי "מזמור לדוד... כאשר בא אל בית שבע"! מה?! לא רק שאינה נשבר מול מפעל חיים שקרס. לא רק שאינה נעלם בבשת פנים מבמת ההיסטוריה, אתה עוד הופך את הכשלוך הזה למזמור שיופיע בכל בית יהודי עד ביאת המשיח!?

עוד מעט קיץ. קיץ עם כל הנסיונות. קיץ שבו כל גיחה לרחוב היא אתגר קשה. קיץ שבו אנחנו פוגשים שוב ושוב את הקשי הזה, להסיט את העיניים, לא להסחף, לא ללכת שבי אחר הבערה הפנימית שנדלקת שוב ושוב. ואנחנו, כבר למודי נסיון משנים קודמות. יודעים שהאתגר הזה פשוט מתיש, אם רק היינו יכולים להנצל בתוך קיתון צר, מעבשו, ועד ליל א' דסליחות, לנחות אל ראש השנה צחים ונקיים מכל רבב, הישר אל ספרן של צדיקים גמורים. אבל לא. הקדוש ברוך הוא ברא אותנו אל תוך מציאות חיים שמחייבת אותנו לצאת החוצה, לפגש את הנסיונות, לעבר ברחוב ולהתמודד עם המאויים שנדלקים בתוך הלב. ואותו הקדוש ברוך הוא גם מצוה אותנו - אל תתפתו! אל תסתכלו! אל תפלו! אל תגעו! אל תמשכו אחר כל הנוצץ והקסום! ואנחנו, כל כך רוצים לצאת נקיים מהתקופה הזו. וזה כל כך בלתי אפשרי!

ואז, או שאנחנו מתאשים מראש ונכנעים בלי קרב, או שאנחנו נשברים מכל כשלוך קטן ומתהלכים אפופי מצפון. למה?! למה העולם שלנו בנוי בצורה כל כך... מסבכת?! רבוננו של עולם, אתה רוצה אותנו נקיים? שים אותנו במקום נקי! למה להעביר נשמות קדושות בתוך מבול כזה של נסיונות?! הספרים הקדושים מדברים על זה, שכל אהבה פסולה שמתעוררת באדם - אמורה להביא אותו לאהבת השם. יש כאן סוד גדול, שקשה לנו להבין אותו. כי מצד אחד - במשפט הזה טמון הפתרון לכל הנסיונות שאנחנו עוברים בתחום הזה: הכל נועד כדי לחבר אותנו לשם! בלי שהיינו מתאמים לתאנה גשמית - לא היה לנו משג איך מתאמים להתחבר לשם!

הרגעים שבהם הכל בפנים בוער? הרגעים שבהם אתה מתהלך קצת שבוי אחר הנוצץ? יש לך שם תפקיד קדוש - להעביר את אותה בערה, את אותה תשוקה - לרצון להתחבר לשם... אבל קשה לנו להבין את זה. כי איך בדיוק עושים את זה?! איך מותרים על חשק למשהו מאוד ברור, מאוד נוכח, מאוד קוסם ונוצץ בעיניים גשמיות - לטובת חבור ערטילאי ולא ברור, אהבה למישהו שלא פגשתי ואני אפלו לא יודע איך הוא נראה? איך, באותם רגעים שבו המוח תפוס פלו במאויים הרדודים ביותר, כשהמחשבה עסוקה בקסם המוחשי הזה - יכול להיות לנו פנאי לבצע 'עבודה' שנשמעת מתאימה יותר לרגעי הנעילה ביום הכפורים?

אולם גם כאשר חייבים להוכיח ואין ברירה אלא 'לדבר' דיבורים קשים, עדיין התוכחה צריכה להיות מתוך מקסימום התחשבות ורגישות לזולת. "תדבר לאמר", בלשון רכה. (במחשבה תחילה)

"ויואמר משה אל אהרן הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש... וידם אהרן" (י, ג)

קיבל שכר על שתיקתו, ומה שכר קיבל, שנתייחד עמו הדיבור, שנאמר לו לבדו פרשת שתויי יין. (רש"י)

כתב השל"ה הק': מזה ילמד כל אדם לבל ימאוס במוסר ויקבל באהבה. מדי יום ביומו, לאחר התפלה, היה משתרך תור ארוך של אנשים שהיו באים לשאול בעצתו של רבה של ירושלים הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל.

הוא היה נשאר במקומו בבית הכנסת ומשיב בסבלנות ובהארת פנים לכל אחד ואחד. יום אחד נכנס יהודי לבית הכנסת וכאשר ראה כיצד משיב הרב זוננפלד לשואלים, לא שלט ברוחו והחל לזעוק: הכיצד מדברים בבית הכנסת דברים בטלים! הגרי"ח זוננפלד, בענוותנותו, קיבל

לעי"נ האשה החשובה

מרת **מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה**
כ"א מר חשון תשפ"א

באהבה את תוכחתו של הלה ומיד יצא מבית הכנסת, ושם המשיך להשיב לשואליו, ומהיום ההוא והלאה, לא התעכב אחר התפלה בבית הכנסת, אלא יצא והשיב בחוץ לכל הפונים אליו.

(בית ישראל)

"ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר טמא הוא לכם מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תגעו טמאים הם לכם"
(יא, ז-ח)

במדרש (קהלת פרשה א') מובא שלעתיד לבא הקדוש ברוך הוא מוציא כרוז ומכריז ואומר: "כל מי שלא אכל בשר חזיר מימיו יבא וייטול שכרו!" והרבה מאומות העולם שלא אכלו בשר חזיר מימיהם באים ליטול שכרן.

באותה שעה הקדוש ברוך הוא מוציא כרוז פעם שנייה ומכריז ואומר: "כל מי שלא אכל בשר נבילות וטריפות, שקצים ורמשים יבא וייטול שכרו!"

יש להבין שאל הגאון רבי יהונתן אייבשיץ מפני מה לא הכריז הקדוש ברוך הוא בכללות: "כל מי שלא אכל בשר נבילות וטריפות שקצים ורמשים יבא וייטול

שכרו", מפני מה הכריז תחילה רק על מי שלא

הרה"צ ר' אשר פריינד זצוק"ל, מסביר את דברי חז"ל על אותו אילן שענפיו מועטין אבל שרשיו מרביין - שכל רוח שבועולם, חזקה ככל שתהיה, לא תצליח לעקר אותו ממקומו.

האדם הוא עץ השדה, ככל שהוא יפתח יותר שרשים - הוא יזכה לקבל יותר יניקה ממקור החיות שלו.

במשל, זה ברור. האדמה היא מקור החיות, השרשים הם הדרך של העץ לקבל את אות החיות - וכל מה שעל העץ לעשות, זה לפתח עוד ועוד שרשים.

אבל בנמשל? מקור היניקה הוא כמובן הריבונו של עולם, אבל מהם השרשים? את מה אנחנו אומרים לפתח?

אומר ר' אשר: השרשים - אלה הם המדות הרעות של האדם. השרש של הגוף האנושי, הוא 'רק רע כל היום'. האדם, הוא 'עיר פרא יולד'. ככל שהאדם מנסה להתכחש לטבעים וליצרים הפנימיים שלו, הוא בעצם חותך את עצמו מהשרשים שלו עצמו.

אבל ככל שהאדם מוכן לחשוף בינו לבין עצמו את הקששים שלו, את חסר היכולת שלו להתמודד, את האתגרים שלו - הוא בעצם מפתח את השרשים שלו, הוא מבין עד כמה הוא תלוי במקור היניקה שלו, עד כמה הוא זקוק להתקשר לבוראו!

כל נסיון שצץ - הוא עוד שרש שננעץ בחבור של האדם לבוראו! הקדוש ברוך הוא ברא אותנו בעולם הזה, ואין לו שום ענין שנשאף להיות נקיים במאת האחוזים. לא זו אמונה להיות המטרה בחיים!

המטרה - אמונה להיות חבור! להיות מחברים אליו! אין לנו שום שליטה על התוצאות, יש לנו רק בחירה קטנה ברצון, בשאיפה, בהשתדלות. להיות נקיים? זה כלל לא תלוי בנו!

באותם רגעי בשלון של דוד המלך, כשהוא עומד מול השיטה שהתנפצה לנגד עיניו, דוד מגלה את הסוד הכי גדול בחיים. הקדוש ברוך הוא בעצם אומר לו: דוד, אני לא רוצה שתנחיל לעולם את השיטה הזו, של 'להיות נקיים במאה אחוז'! 'אין לי בזה שום ענין'!

אני רוצה שתלמד אותם שיטה אחרת!

אני רוצה שתלמד אותם איך לא נשברים מנפילה, איך לא מתנתקים מול נסיון, איך ממשיכים לקום, איך לומדים את המסר מהכשלון, איך זועקים 'חטאתי נגדי תמיד' ו'לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי'.

אינני צריך עם שיתחלכו כאן בעולם כמו מלאכים, ישפחו את מהות חייהם. אני רוצה בני אדם שיפגשו נסיונות ברחוב ויצעקו 'הצילני מרדפי כי אמצו ממני!', אני רוצה אנשים שיצעקו אלי 'רבונו של עולם, תציל אותי כי אני לא מסוגל לעמוד בזה'!

ודוד המלך, מתוך אותו בשלון, קם ועושה אותו מזמור. מזמור - שנשאף אתנו לנצח. דוד מלך ישראל חי וקיים, ואתו המסר שהוא מנחיל לנו: אל תשברו! קחו כל קשי, בכל תחום, למקום של חבור! לעוד שרש שינעץ במקור החיים!

אכל חזיר בלבד, ולאחר מכן באה הכרזה נוספת על מי שלא אכל נבילות וטריפות, שקצים ורמשים?

את קושייתו זו של רבי יהונתן תירץ בעל ה"בן איש חי", במשל נפלא: מלך אחד נכנס לארמונו ומצא שם שלושה מעבדיו:

ראובן שמעון ולוי. ניגש המלך לראובן וציווה עליו שיתענה במשך אותו יום ולא יאכל מאומה עד רדת הערב.

לשמעון ולוי לא אמר המלך דבר.

עשה ראובן כאשר ציווה עליו המלך. שמעון אכל באותו יום כהרגלו ואילו לוי לא אכל דבר.

בערב קרא המלך לראובן ונתן לו פרס של מאתיים זהובים.

הא לך! אמר המלך בשכר שעשית כאשר ציוויתך! ניגש לוי אל המלך ואמר: אדוני המלך! אף אני עשיתי היום כאשר ציווית ולא אכלתי היום מאומה. גם לי מגיע פרס מאת המלך. וכי אני ציוויתי עליך שלא לאכול? תמה המלך לא אמרתי לך דבר!

אכן כן נענה לוי אולם שמעתי שציווית לראובן כך והבנתי שרצונך שלא יאכלו היום, לכן לא אכלתי.

ניגש גם שמעון אל המלך ואמר: אדוני המלך! אף אני עשיתי כאשר ציווית ואכלתי היום. גם לי מגיע פרס מאת המלך.

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

חברותיה אין היא מסייעת לה במזונות, לפיכך הרי היא באמת טמאה..." בענייני מזונות אין להפלות בין חבר לזר. "אין בודקין למזונות" (ב"ב ט, א).

הרה"ק רבי יששכר דב מבעלזא זצ"ל סיפר עד היכן צריכה

להיות

ההתמסרות לזולת.

מעשה ברופא שלמד

שנים את מקצוע

הרפואה ועשה חיל

בלימודיו.

לאחר שסיים את

שנות לימודיו הוצרך

לקבל תעודת הסמכה

מאת רופא מפורסם.

שאל הרופא הבוחן,

מהי התרופה לאדם

שנפצע וקולח דמו?

תרופה פלונית,

עוצרת את הדם - ענה

הנבחן.

וכשתרופה זו לא

בנמצא מה נעשה?

אפשר לקחת תרופה

אלמונית והיא תעצור

את הדם.

ואם גם היא אינה

בנמצא?

לוקחים חתיכת בד

מבגד ושורפים אותה

ומניחים את האפר על

הפצע וכך נעצר הדם.

שוב שאלו הבוחן,

ואם אין גם חתיכת בד

בנמצא מה לעשות?

נשאר הנבחן ללא

תשובה ומענה.

פסל הרופא את

הנבחן ולא נתן לו את

התעודה המיוחלת.

הנבחן לא ידע מה

לעשות מרוב צער,

היתכן שכל לימודיו

ירדו לטמיון שלא ידע

להשיב למקרה כזה?

אכן, השיב לו הרופא הבוחן, בשעה שבד ובגד אין לשרוף

כדי לעצור את הדם, חובה עליך לקרוע בד מבגדיך אתה,

ולחסום את קילוח הדם. אינך ראוי לשמש כרופא אם אין

מצב החולי נוגע ללבך עד כדי שתקרע בד מבגדיך.

כך צריכה להיות ההרגשה כלפי הזולת.

וכי אני ציוויתי עליך שתאכל? תמה המלך שבעתים והרי לא אמרתי לך דבר! אכן כן נענה שמעון אולם כאשר שמעתי שציווית לראובן כך ואילו לי לא אמרת דבר, הבנתי מכך שרצונך שאוכל היום, לכן אכלתי. כן הוא גם הנמשל אמר ה"בן איש חי" לו היה הקב"ה

מכריז בתחילה: "כל

מי שלא אכל בשר

נבלות וטרפות

שקצים ורמשים יבא

וייטול שכרו", היו

באים אף אומות

העולם ומבקשים

שכר על שאכלו,

בטענה כי רק לישראל

ציווה לא לאכול ואילו

להם לא ציווה ולכן

אכלו.

לכן מכריז הקב"ה

תחילה: "כל מי שלא

אכל בשר חזיר מימיו

יבא וייטול שכרו", ויש

כמה אומות שלא

אכלו בשר חזיר

ויבואו לבקש שכר

בטענה שאף הם לא

אכלו מחמת שכן

ציווה הקב"ה

לישראל, ואף שלהם

לא ציווה בפירוש

יטענו כי כיוון שכן

שמעו חשבו שכן

רצונו יתברך, ואז

מכריז הקב"ה: "כל מי

שלא אכל בשר נבילות

וטרפות שקצים

ורמשים יבא וייטול

שכרו" ועתה נסתרים

דבריהם כי אם לא

אכלו חזיר מחמת

ששמעו את הציווי

שנצטוו ישראל, מדוע

אכלו שקצים

ורמשים?...

"ואת החסידה" (יא, יט)

"ולמה נקרא שמה חסידה? שעושה חסידות עם

חברותיה במזונות" (רש"י)

אם כן הלא דין הוא שהחסידה תהא עוף טהור?

אמר החידושי הר"ם ז"ל: "מאחר שהיא עושה חסידות

רק עם חברותיה, ואילו מי שאינה נמנית על

ר' אשר אומר: הִזְכְּרוּ נָא בְּאוֹתוֹ רִגְעַ מְצַעַר, רִגְעַ אַחֲרֵי נִפְּלָה כּוֹאֶבֶת. מָה עוֹבֵר בְּרֹאשׁ שֶׁל אָדָם שֶׁנִּפְּלָ?

בְּרִגְעַ הָרֹאשׁוֹן - הוּא מְרֻסָּק. מְרַגֵּשׁ שֶׁהָעוֹלָם נִחְרַב. אֵין לוֹ תְּקוּמָה. אֲבָל לֹא חוֹלֵף רִגְעַ קֹטָן - וּמִידָּ צִצּוֹת מִחֻשְׁבוֹת אַחֲרוֹת:

תְּרוּצִים. הוּא מִסְבִּיר לְעִצְמוֹ שׁוּהָ לֹא הִיָּה כָּל כֶּךָ נוֹרָא. שׁוּהָ רַק דְּרִבְנָן. שֶׁהוּא הִיָּה בְּיוֹם קָשֶׁה. שֶׁהוּא, בְּמִצְבַּ שְׁלוֹ, מֵתָר לוֹ קֶצֶת יוֹתֵר מִהֶסְטֶנְדֵּרֵט. וְאִם הוּא מוֹצֵא אֲשָׁמִים? מָה טוֹב...

הַכֵּל, כְּדִי לְהַצִּיל אֶת הַכְּבוֹד הָעִצְמִי הָאֲבוּד...

וְכָךְ מִתְהַלֵּךְ הָאָדָם, בְּכַף קָלַע שׁוֹזֵרֵק אוֹתוֹ שׁוֹב וְשׁוֹב מִהֶרְגָּשָׁה נוֹרָאִית שֶׁל כְּשָׁלוֹן וְאִפְס - לְחַפּוֹשׁ תְּרוּצִים וְהִסְבָּרִים וְאֲשָׁמִים...

אוֹמֵר ר' אֶשֶׁר: כָּל זֶה נּוֹבֵעַ מִהִשְׁאִיפָה - לְהִיּוֹת נִקְיִים מֵאֶה אַחֲזוּ! כְּשֶׁהִשְׁאִיפָה הָעוֹמֶדֶת מוֹל עֵינֵינוּ הִיא שְׁאִיפָה לְשִׁלְמוֹת, הַנִּפְּלָה הִיא אֲכֵן סְתִירָה מְחֻלָּטֶת, הַכְּשָׁלוֹן אֲכֵן מְקַרֵּס אֶת כָּל הַבְּנִין הַמִּפְּאָר שֶׁהִצְלַחְנוּ לְבָנוֹת לְעִצְמָנוּ.

לָכֵן אֲנִיחָנו נִשְׁבָּרִים, וְלָכֵן אֲנִיחָנו מְנַסִּים בְּכָל זֹאת לְהַחֲיוֹת אֶת הַכְּבוֹד הָעִצְמִי הָאֲבוּד.

אֲבָל מָה קוֹרָה לָאָדָם שֶׁהִשְׁאִיפָה שְׁלוֹ אֵינָה לְהִיּוֹת נָקִי - אֲלֹא לְהִיּוֹת מְחֻבָּר? הוּא, לְעוֹלָם לֹא נִשְׁבָּר. כִּי בְּכָל מִצְבַּ שֶׁהוּא, אֲפָשָׁר לְמַצֵּא חֲבוּר. בְּהַצְלָחָה - כְּשֶׁהוּא לֹא שׁוֹכֵחַ אֶת הַסִּכָּנָה שְׁלוֹ.

בְּנִסְיוֹן - כְּשֶׁהוּא זוֹעֵק לְעִזְרָה, וְגַם בְּכְשָׁלוֹן - כְּשֶׁהוּא מְגַלָּה שׁוֹב עַד כְּמָה הוּא חָיִב לְהִשְׁאָר מְחֻבָּר לְשֵׁם!

אָדָם כָּזֶה, אוֹתוֹ מְכַנֶּה ר' אֶשֶׁר 'צִדִּיק', אֵינוֹ נִשְׁבָּר מִהֶנֶּפִּילָה! אֵינוֹ מְחַפֵּשׁ אֲשָׁמִים! הוּא מְמַשִּׁיף בְּאוֹתוֹ קוֹ חֲשִׁיבָה, מְמַשִּׁיף לְחַפֵּשׁ עוֹד וְעוֹד נִקְדוֹת שֶׁל קֶשֶׁר!

אֵין שׁוֹם דְּבָר בְּעוֹלָם שֶׁמִּסְגָּל לְהִבִּיא אוֹתָהּ לְעִצְמַת הַחֲבוּר כְּמוֹ הַנִּסְיוֹנוֹת שֶׁאֵתָה עוֹבֵר.

דְּיוֹקָא שֵׁם, בְּסִיטוּאֲצִיּוֹת שֶׁנִּרְאוֹת לָךְ הֵכִי רְחוּקוֹת מִהֶקְדָּשָׁה, אִם אֵתָה לֹא מִתְבַּלְבֵּל מִהֲנוֹצֵץ וְהֶקְסוֹם אֲלֹא מְחַפֵּשׁ אֶת הַחֲבוּר - אֵתָה מִתְחַבֵּר בְּעִצְמָה שְׁאֵין כְּדִגְמָתָה!

אֵל תְּחַפֵּשׁ אֶת זֶה לְבַד, כִּי זֶה מִסְכָּן, אֵתָה עָלוֹל לִפְלִ שֵׁם. אֲבָל אִם הֶקְדָּשׁ בְּרוּךְ הוּא פִּתַּח לָךְ אֶת ה'בְּרִנֵּר' הַזֶּה? אִם הוּא הִפְגִּישׁ אוֹתָהּ עִם נִסְיוֹן כָּזֶה? אֵל תְּפַסֵּס אֶת הַהִזְדַּמְנוֹת הַזֶּה בְּשִׁבְרוֹן אוֹ בְּכִנְיָה לְתַאֲוָה - קַח אֶת זֶה לְחֲבוּר!

(נִקְדוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

א גוט שבת